

NOVI SVET, KI SE ODKRIVA PRED NAMI

Kdo smo, kam gremo in kaj se dogaja s svetom. To so vprašanja, ki se mi porajajo te dneve, ko sem doma s svojo družino. Karantena zaradi Korona virusa je v trenutku spremenila naš svet. Svet dirkanja, izpolnjevanja preštevilnih obveznosti, projektov in še kaj. Neprestanega pehanja za več in vesplošnega otopelega sveta, ki vidi samo dobiček in koristoljubje. Nekaj nas je vodilo v nemirnost in svet skoraj že brez čustev. Nato pa se zgodi: »Groza. Virus, ki uničuje, mori«. Ko se tako ustavimo in se prestrašeni oziramo okrog sebe, se v strašni preizkušnji zavedamo, da se je svet ustavil. Svet, ki ga poznamo in ga v tem trenutku ni več. Prisiljeni smo, da obmirujemo v zavetju svojih domov, da razmislimo. Po dveh tednih doma, pa mi je jasno, da smo nekaj izgubili. »Ampak, ali je to res nekaj slabega? Ali je le začetek nekaj novega, ki je lahko boljše in lepše?« Vprašanja, ki se mi porajajo in ki jih vsak nov dan doma, lažje slišim in o njih razmišljam, mi počasi jasniyo sliko. Svet se je moral ustaviti. Ker je to življenje vseh nas ljudi po celem svetu, drvelo samo v prepad, v brezno iz katerega ni več izhoda. Vsa ta politika, industrializacija in tehnologija nas peha v suženjstvo v katerem nam odvzemajo čas, čas za čutenje, čas za soljudi, čas za naše otroke, čas za ljubezen,... Z načinom življenja v katerem proizvedemo in nato odvržemo veliko preveč plastike, z vsemi tovarnami, prometom, izpusti v zrak, onesnaževanjem voda, poseganji v naravo in uničevanji naravnih okolij in življenjskih prostorov ljudi in živali smo šli predaleč. Narava nas že leta opozarja, da ta pot ni prava. Prav tako pa naši odnosi, odnosi med ljudmi so vse prej kot dobri. Izgubila se je sočutnost, prijaznost in podpora in spodbuda drug drugemu. Na svetu so začele vladati sovraštvo, zavist, obrekovanje, samovšečnost, in egoizem. Vse to pa je vodilo v družbe v katerih se posamezniki povzdigujejo in kažejo svoj obraz kot edini pravi, kot nekaj kar je edino prav. Osebkj, ki gledajo samo nase in na svojo korist. Ne vidijo, pa da en sam ne zmore nič. Še vedno rabi nekoga, ki mu pomaga, da uresniči njegove tako v egoizmu dozorele vizije. Rabi ljudi, po navadi množice ljudi, ki mu s svojimi spretnostmi in znanji, pa če so še tako velika ali majhna, pomagajo uresničiti njegovo zastavljeno pot. To pa se kaže ne samo v celotnem svetu, ampak tudi zelo lepo v manjših celicah sveta. Če pogledamo okrog sebe v Sloveniji, v naših občinah, službah, družinah. V družbah in skupnostih, kot je družina, vrtec, šola, kjer skrbimo za vzgojo naših prihodnjih rodov, bi se tega najbolj mogli zavedati. In če želimo spremeniti svet, bomo morali pričeti pri sebi. Tako je vsak odrasel bo mogel pogledati v sebe, si priznati, da je

skrajni čas, da se ustavimo, umirimo in si vzamemo čas, da spet postanemo prijatelji, ljudje in čuteča bitja ljubezni do sebe. V tempu dosedanjega sveta smo izgubili čas za poslušanje samega sebe, zato da si prisluhnemo v pravem pomenu besede, da se čutimo in da se hkrati zavedamo občutij ljudi okrog sebe.

Zunaj sneži, svet je umirjen kot še nikoli, v kaminu plapolata ogenj. Sedim za računalnikom in berem članke po spletu. Ob meni sedi sin ter malica, nekje v ozadju slišim pogovor moje hčerke in partnerja, ki se pogovarjata o delu, ki ga opravljata. Prijetno kramljata. Sin zadovoljen zre skozi okno in pove, da je za danes zaključil naloge za šolo. Prijetno je. Svet je umirjen, nikomur se nikamor ne mudi. Zavem se zadovoljstva in sreče, predvsem pa umirjenosti. Toplega odnosa iz svojega srca najprej do sebe, ker si dovolim da delam v tempu, ki mi odgovarja. Odložim delo in se odločim da nadaljujem jutri. Pokramljam s sinom. Pogledam k hčerki in partnerju in jima ponudim pomoč pri opraviilu.

Ja topli odnosi. Če smo s tem, ko smo prisiljeni ostati doma in s tem poskrbeti za dobrobit ljudi v širši okolici naših domov, vasi, mest, države in hkrati sveta, da ostanemo zdravi, pridobili vsaj kancček časa. Časa, da se zamislimo kakšni svet si želimo. Kakšni so in bodo odnosi do soljudi, kakšni so odnosi do naše matere narave in kakšni svet bomo zapustili našim otrokom. Je to prav gotovo nekaj zelo dobrega.

O tem, kako svet tone in kako se bomo uničili, če se ne zbudimo, govori tudi Lana Praner v spletnem prispevku Slovenska bodočnost 1 in 2, ki ga lahko poslušate na teh dveh povezavah:

<https://www.youtube.com/watch?v=Jm1tfjNU7bY>,

https://www.youtube.com/watch?v=uflGe_2lPEw.

Sama sem si vzela čas in poslušala ta dva prispevka, ki mi ju je priporočila dobra prijateljica in sem ji za to zelo hvaležna.

Ja predvsem se moramo zamisliti sami nad sabo in se pričeti zavedati, da vsak posameznik prispeva svoj kamenček v mozaik te slike sveta.

In kakšna bo slika, kakšen svet bodo dobili v roke naši otroci?

Še vedno je čas, da se umirimo in to umirjenost delimo med otroke. Še je čas, da se zavedamo, da nestrpnost, kričanje drug na drugega, ne sprejemanje, norčevanje, obrekovanje, sovražnost, ne poslušanje, vse nas samo uničujejo. Medtem pa prijazna beseda, pomoč sočloveku, podpora, ljubezen, pogovori in mirnost ter

odprtost v odnosih da največ. Da občutek, da si ljubljen, da si vreden, da si sprejet. Čas je, da damo našim otrokom vzgled dobrosrčnosti in ljubezni ter s tem možnost svetu, da si opomore od katastrofe, ki jo je ustvarilo doseganje človeštvo.

Za konec pa priporočam ogled posnetka in možnost, da vsak pri sebi razmisli kam gre, kam gremo in kaj je to kar si resnično želimo.

<https://www.youtube.com/watch?v=dNVZ0ZPfE8s>

S toplimi pozdravi in z ljubeznijo v srcu do sebe in vseh vas

Melanija